

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Έν Αθήναις φρ. 15 — Έν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — Έν τῷ ἔξωτ. φρ. 22.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Τὸ γραφεῖον τοῦ

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

μετεκομίσθη εἰς τὴν « Ὀδὸν Μουσῶν », ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος καὶ παρὰ τὴν Πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΕΡΙΟΔΕΥΕΙ.

Δὲν γνωρίζω διατί, ἀλλ' αὐτὰ τὰ ἐξ Ἄρτας τηλεγραφήματα τὰ ὁμιλοῦντα ἐνθουσιασμοῦς, δοξολογίαν καὶ τὴν περιλάλητον Βασιλικὴν ἀφασίαν, μοῦ σφίγγουν τὴν καρδίαν ὡς τὸ ἀπαισιώτερον τῶν νυκτερινῶν ὀνείρων. Τί γίνεται ἐκεῖ κάτω, εἰς ἀπόστασιν δὲν ξέρω πόσων μιλίων μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν; Τί πομπεύεται ἐκεῖ παρὰ τὸ Ἄκτιον ἢ τί κηδεύεται ἢ τί δοξολογεῖται ἐπὶ τέλους, κατὰ τὴν γλῶσσαν τῶν ὑπουργικῶν ἐφημερίδων; Ποία εἶναι αὐτὴ ἡ ἐορτὴ ἐορτῶν καὶ ἡ πανηγυρὶς πανηγύρεων; Τίς τὴν δίδει καὶ πρὸς τίνας τιμὴν δίδεται; Τίς τὴν ἀξίζει καὶ διατί τὴν ἀξίζει; Οἱ λαοὶ! Ὁ πληθυσμὸς! Οἱ τέως δούλοι! Οἱ νῦν ἐλεύθεροι! Ἄλλ' ἀπεδείχθη ὅτι αὐτοὶ οἱ λαοὶ, αὐτοὶ οἱ πληθυσμοὶ, αὐτοὶ οἱ τέως δούλοι, αὐτοὶ οἱ νῦν ἐλεύθεροι, πρὸ ὀλίγων ἐβδομάδων αἱματοκυλίοντο εἰς χεῖρας Ἑλλήνων ραβδούχων, ἐνεργόντων ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ τοῦ Κουμουνδούρου, τῷ ὁποίῳ εὐχεται ὁ ἀρχираββίνος τὰ ἀγαθὰ τῆς ψυχῆς του, καὶ αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως τὸν ὁποῖον δοξολογεῖ ὁ Ἑλλὴν Ῥαββίνος, Μητροπολίτης Ἄρτας Σεραφεῖμ. Πῶ ἀνέκτησαν τόσῃ ψυχικὴν δύναμιν ὥστε νὰ ἐγείρουν ἀψιδας, νὰ ζητοκοπῶσι, νὰ ραίνωσιν ἄνθη, νὰ ζαχαρόνωσι καὶ νὰ ζαχαρόνωνται καὶ νὰ φέρωσι τὸν Βασιλέα εἰς τοιαύτην

συγκίνησιν, ὥστε νὰ τοῦ ἔρχεται προσωρινὴ ἀφασία καὶ ἐκ συγκινήσεως νὰ μὴ δύναται νὰ ὁμιλῇ ἢ νὰ ἀντιφωνῇ! Ἐμάθομεν ὅτι καὶ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ τῆς καταλήψεως πρὸ τῶν τόσων προσωπνήσεων ραββίνων, μουφτίδων, Θυμακοῦ καὶ Σεραφεῖμ εἶχεν ἐπινοήσει στερεότυπὸν τινα ἀντιφώνησιν, συνισταμένην εἰς τὸ ἐνοῦν τὰς δύο ἀκρας τῶν μυστάκων εἰς μίαν ὀξείαν καὶ ὑποκλίνεσθαι, ἀμέσως δὲ κεντᾶν τὸν ἵππον ἢ τὴν ἵππον καὶ ἀπέρχεσθαι. Γνωρίζομεν ὅμως καὶ κατ' ἄλλο ὅτι αἱ συγκινήσεις αὐταὶ εἶναι καθαρὰ φυσιολογικὰ φαινόμενα, παθήσεις νευρικαὶ μηδὲν κοινὸν ἔχουσαι μετὰ τοῦ ἀληθοῦς αἰσθήματος ἢ πνεύματος, μεθ' οὗ παρουσιάζονται παρανόμως ἐνίοτε συνεζευγμένα. Ὡς ὑπάρχουν νευρικοὶ γέλωτες μηδεμίαν ἔχοντες σχέσιν πρὸς ἀληθινὴν χαρὰν, οὕτω καὶ νευρικὰ δάκρυα, οὕτω καὶ νευρικὴ ἀφασία. Διότι τὸ κατ' ἐμὲ ἂν παριστάμην εἰς τὸ θέαμα αὐτὸ τοῦ Ἄρτινου λαοῦ τρελλοῦ ἐκ τοῦ αἰσθήματος, ὅτι δεξιόσται Βασιλέα Ἑλλήνα, ἢ θὰ συνεμερίζομην καὶ ἐγὼ τὴν χαρὰν του καὶ θὰ ἐγίνομην εἰς ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἐγευματίζον ἢ θὰ προγευματίζον παρὰ τῷ δυνάστῃ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, τῷ ἐπονομαζομένῳ Καραπάνῳ, διοργανώσαντι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν διὰ τῶν ὀργάνων τοῦ κ. Κουμουνδούρου καὶ τοῦ κ. Λουριώτου τὴν μεγάλην πανραβδίαν τῶν Ἀρτινῶν καὶ τώρα διαμαρτυρομένου πρὸς τὰς μεγάλας δυνάμεις καὶ ζητοῦντος ξενικὴν ἐπέμβασιν ἐναντίον τῆς κυβερνήσεως τοῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ του γευματίζοντος καὶ προγευματίζοντος Βασιλέως· ἀλλὰ θὰ ἐμβαινα εἰς τὴν πρώτην καλυθὴν χωρικοῦ καὶ ἐκεῖ, ὡς ὁ Ὄθων, θὰ συνεμερίζομην τὸ λιτόν αὐτοῦ δεῖπνον ἢ ὑποδύομενος τὸ προσωπεῖον Μεριστοφελουῶν, τὴν εἰρωνίαν τοῦ Σατανᾶ, ἀπαθῆς καὶ ἐν ψυχικῇ λεβεντιᾷ θὰ ἔστρεφον τὸν μυστάκ μου καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, γελῶν μὲ τὰ κτήνη αὐτὰ, τὰ ὁποῖα λέγει κατέλαβε παραφορὰ ἐπὶ τῇ θείᾳ μου καὶ θὰ διεσκεδάζον μαζύ των, ὅχι ὑπὸ συγκινήσεως καὶ ἀφασίας κυριεύομενος, ἀλλὰ τοῦναντίον ἀναπτύσσων ἐνθουσιασμόν ὅστις νὰ τὰ ἐκκαύσῃ εἰς βαθμὸν κωμικόν, καὶ νὰ τὰ καταστήσῃ ψυχαγωγικώτερα. Ἄλλ' ἀφασία καὶ Καραπάνος, συγκινήσεις καὶ Καραπάνος, εὐχαριστία πρὸς τὸ πνευματικὸν ποίμνιον τοῦ κ. Σεραφεῖμ καὶ πάλιν Καραπάνος, Καραπάνος, τὸ πρῶτ, Κα-

σαπάνος τὸ ἐσπέρας, τοῦ φιλαργύρου Σεραφεῖμ τὸ κατάλυμα μόνον προσφέροντος, αὐτὰ τὰ πράγματα μού φαίνονται τόσον σύμφωνα, ὅσον σύμφωνοι ἦσαν αἱ πρὸ ἐνὸς ἔτους πολεμικαὶ παραφοραὶ τοῦ Βασιλέως μας μετ' ἐν ἔτος ὑποστήριξιν τοῦ ὑπογράφαντος τὴν 31ην Μαρτίου ὑπομνήσεως.

Ἡ περιουσία τοῦ Βασιλέως εἰς τὴν Μίαν καὶ κατὰ ἑπαρχίαν, τὴν ὅποιαν ἀντὶ τριακοσίων ἑκατομμυρίων εἰς χρήματα, ἀντὶ δεκακισχιλίων νεκρῶν ἀπὸ τοῦ 1878 εἰς αἶμα, ἀντὶ ὄλων τῶν ἐξουσιῶν καὶ τῶν ταπεινώσεων ἀπὸ τῆς Λεϊποταξίας τοῦ Δομοκού καὶ ἐντεῦθεν, ἀπὸ ὄλης τῆς παρθεναίας συνταγματικῶν τύπων, ἀντὶ τῆς αὐθαιρεσίας, πίεσεως, ἀπογοητεύσεως καὶ στρατιωτικῆς παραλυσίας ἐξηγοράσαμεν—ἡ περιουσία αὐτῆ τοῦ Βασιλέως ἔπρεπε βεβαίως νὰ γίνῃ. Ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἐκπρόχθημεν ἐναντίοι τῶν διὰ τοῦ τύπου πολεμησάντων αὐτῆν. Πρῶτον διότι ἀπὸ τριετίας ἤδη εἰμεθα πάντοτε ὑπὲρ πάση ἀναχωρήσεως, περιουσίας, ἢ ἐπισκέψεως τοῦ Βασιλέως ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος· ἢ γνῶμη ἡμῶν μάλιστα αὐτῆ, φιλικωτάτη καὶ τρυφερωτάτη πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνωτάτου ἄρχοντος, δὲν εἶχεν ἀρέσει ἄλλοτε εἰς τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν καὶ ἐκστῆσαι τὴν κατάσχισιν τοῦ φύλλου ἐν τῷ διευτυπῶθαι καὶ τὴν φυλάκισιν τοῦ ὑπευθύνου τῆς ἐφημερίδος ἐκείνης. Ὑστερον ἐν τῇ προσφάτῳ αὐτῇ περιπτώσει συνέπιπτον πολλὰ τὰ ὅποια προφανῶς ἦσαν ὑπὲρ τῆς περιουσίας, διότι ἐπὶ τέλος θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς νέα δειλία καὶ ὕβρις ἀκόμα, ἀνταξία ἐκείνης ἣν ἡ σημαία ἡμῶν ὑπέστη ἐν τῷ φρουρίῳ Ἄρτης, ἐὰν ἐβράδυνεν ὁ Βασιλεὺς νὰ ἐπισκεφθῆτοὺς νέους συμπολίτας του. Ἀλλὰ εἶχαν εἰσβολαὶ Τούρκων εἰς μέρη ἑλληνικὰ, ἀλλὰ δὲν παρεδόθη ἀκόμη ὁ Βῶλος, ἀλλὰ δυνατὸν νὰ ὑφίστανται φόβοι περιπλοκῶν καὶ αἰφνιδίων συγκρούσεων· ἀκριβῶς δι' ὅλα ταῦτα ὁ Βασιλεὺς ἔφριε νὰ εἶναι ἐκεῖ, ἀφοῦ δὲν ἠθέλησεν ἢ δὲν τὸν ἠνόησεν ἡ τύχη ἢ δὲν τοῦ ἐπέτρεψεν ὁ πολιτικὸς τῶν ἑρῶν βινῶν καὶ σεβαστὸς πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως· του νὰ εὐρεθῆ ἐπὶ κεφαλῆς ἀληθῶν κινδύνων, δὲν εἶναι ἐγκλημα ἀνλεχθῆναι περὶ αὐτοῦ ὅτι ἀντιμετώπισε φαντασιώδεις ἢ τοῦλάχιστον ἐνδεχομένους τοιοῦτους. Διότι δὲν παλαίει τις πρὸς γίγαντας, δὲν ἔπεται ὅτι πρέπει νὰ ἠττηθῆ καὶ ὑπὸ ἐνὸς νάνου. Ἡ δὲ προσδοκία νὰ συμπληρωθῶν τὰ πάντα, νὰ καταλυθῆ καὶ ὁ Βῶλος, νὰ φύγουν καὶ οἱ Τούρκοι ἀπὸ τὸ Κριτῆρι, ν' ἀποτελειώσῃ τοὺς Ἄρτινους εἰς τὸ ζύλον ὁ Καραπάνος καὶ ἔπειτα νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ Βασιλεὺς· διὰ τὴν περιουσίαν του, ἀποσπασμένης ἐγκρίσεως καὶ παρὰ τοῦ δυσκολωτάτου εἰς τὸ ἐγκρίνειν κυρίου Φιλήμονος—ἢ προσδοκία αὐτῆ δὲν θ' ἀπέχετο πολὺ τοῦ θεάματος Τούρκου πασσαῖ, τὸν ὅποιον κλονοῦμενον ἐκ μέθης, σηκῶν τὸν τοποθετοῦσιν εἰς τὴν τράπεζαν διὰ νὰ φάγῃ.

Ἀλλ' ἐνῶ ὑπὸ τὴν ἐξωτερικὴν ἐποψίν ἢ περιουσία αὐτῆ τοῦ Βασιλέως μας φαίνεται τόσον λογικὴ καὶ σωστὴ, ποία εἶναι ἢ ὅψις αὐτῆς ὑπὸ τὴν ἐποψίν τὴν ἐσωτερικὴν, τὴν ἐλληρικὴν, τὴν κομμουνιστικὴν; ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῆ τοὺς νέους αὐτοῦ συμπολίτας ὁ Βασιλεὺς φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸν ἀμαρτωλὸν γέροντα, ὑπὸ τὴν διεφθαρμένην τοῦ ὀποίου διοικήσιν καὶ κυβερνήσιν τὸ πᾶν ἐν Ἑλλάδι ἐμαρῶνθη, ἐσάπνησεν, ἀχρεΐσθη, ἠτιμάσθη; ἔπρεπε νὰ παραστή τὸ ἑλληρικὸν στέμμα πρὸ τῶν νέων ἀδελφῶν μας ὑπὸ τὸ σύννεφον αὐτὸ τῆς ἀκαθαρσίας, ὅπερ ὀνομάζεται διοικήσιν κομμουνιστικὴ καὶ κρύπτει εἰς τοὺς σάκκους του ὅλα τὰ φαντα-

στὰ καὶ μὴ φανταστὰ ἐγκλήματα; Τίνα ἰδέαν θὰ λάβωσιν οἱ νέοι συμπολίται μας περὶ τῆς ἀξιοπρεπειᾶς καὶ τῆς φιλοτιμίας—δὲν λέγομεν μεγαλειότητος τοῦ στέμματος αὐτοῦ; Ἡ δὲν γνωρίζουσι τὰ πλήθη ἐκείνα τί ἐστὶ Κομμουνισμὸς καὶ τί κυβερνήσιν Κομμουνισμῶν καὶ τί Ἑλλάς ὑπὸ Κομμουνισμῶν διακυβερνημένη καὶ τί Βασιλεία τὸν Κομμουνισμῶν ἐξουσιάζουσα πρῶτοπυργόν; Καὶ καθ' ἣν περιπτώσειν ἀκόμα ὁ ὀργανισμὸς αὐτὸς, ὁ λεγόμενος σεβαστὸς γέρον, καὶ ὅστις ὡς ὁ τυφικὸς ἰδὸς δηλητηριάζει πᾶν ὅ,τι ἔρχεται ἢ συνέρχεται εἰς συνάφειαν αὐτοῦ καὶ γεννᾷ πανταχοῦ τὴν ἐξάντλησιν καὶ τὸν μαρσισμόν, ἢ τὸ ἀγνωστὸς παρὰ τοῖς Ἄρτινούς καὶ τοῖς Θεσσαλοῖς, ἔδει νὰ ἐκμεταλλευθῶμεν αὐτὴν τὴν ἀγχοίαν καὶ ἢ πρῶτῃ ἡμῶν πράξι πρὸς αὐτοὺς νὰ ἀναλάβῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς ἀπάτης;

Βεβαίως, ἔπρεπε ὁ κομμουνιστικὸς ἰδὸς νὰ ἐμβολισθῆ εἰς τὰς φλέβας ὄλων μας, ἔπρεπε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ λοιδομοῦ Δεληγέωργου νὰ κυριευθῶμεν πάντες ὑπὸ ἀπογνώσεως καὶ νὰ λάβωμεν τὴν μαύρην ἀπόφασιν ὅτι τοῦ λοιποῦ ἢ τύχῃ ἡμῶν ἐστὶ συνδεδεμένη μετὰ τοῦ Κομμουνισμῶν, ἔπρεπε ἐπομένως νὰ ἀπεκδυθῶμεν ἐν πρὸς ἐν, ὡς κεφάλαια ἐνδυμασίας, πᾶν περὶ πατρίδος αἰσθημα καὶ πᾶσαν περὶ ἀνορθώσεως αὐτῆς ἰδέαν, διὰ νὰ στερηθῶμεν τῆς λεγομένης ἀντιλήψεως τῶν αἰσθησῶν καὶ νὰ μὴ δυνάμεθα νὰ ἐκτιμῶμεν κατὰ βάθος τὸ περιφερόμενον τώρα αἶσχος εἰς γῆν Θεσσαλικὴν καὶ ἠπειρωτικὴν. Διότι βεβαιωθῆτε ὅτι ὄχι ὁ νοῦς ἡμῶν, ἀλλὰ καὶ ἡ σὰρξ ἡμῶν ὡς πολιτῶν εἶναι νεκρὰ πρὸ πολλῶν. Νεκρὰ δὲ σὰρξ δὲν αἰσθάνεται, δὲν συγκινεῖται, δὲν ἀντιλαμβάνεται. Ζῶμεν πλέον ὡς ἄτομα καθαρὰ, παλαίοντα τὸν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, δουλεύοντα τῆς αὐτοσυντηρησίας τὸ ἐνστικτὸν καὶ ὡς ἄτομα κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ ἐν τῇ ἀπάτῃ ἡμῶν ὁ Κομμουνισμῶν οὐδὲν ἔχει τὸ κοινόν· ἀν καὶ εἰς αὐτὸν ὀφείλονται τόσοι θάνατοι Ἐπιστράτων ἐν τοῖς Νοσοκομείοις, τόση κατατρυφάνησις τῆς ἐν ὀπλοῖς νεολαίας, πρὸς ἣν ἐφέρθησαν καὶ Ζουλοῦ ἀστοργῶτερον καὶ ὑπουργεῖον καὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ἱατροὶ καὶ νοσοκόμοι, τόση φόρων ἐπίτασις καὶ αὐτῆ ἢ ἐπιδημία ἐν μέσαις Ἀθήναις. Ἀλλὰ πολιτῶν βίου οὐδὲ στιγμῆν, οὐδὲ σημείων μαθηματικῶν αἰσθανόμεθα. Ἡ πολιτεία εἶναι ἐγκαταλειμμένη εἰς χεῖρας τοῦ πρῶτοπυργοῦ· ἐναντι δὲ αὐτῆς καὶ ὀπισθεν τῆς κεκλεισμένης θύρας περιττειχισμένης μάνδρας ὑλακτεῖ μονολογῶν εἰς κύων· οὗτος εἶναι ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀντιπολιτεύσεως· ἀλλ' αὐτὸ τὸ αὐταρχικώτατον θέαμα ἐνὸς καὶ μόνου ἀνθρώπου, ἐπ' ὀνόματι ἄλλου ἀνθρώπου, τὸν ὅποιον τὸ Σύνταγμα ὀνόμασε Βασιλέα, καταπατοῦντος τιμὴν, νόμους, περιουσίαν, συμφέροντα, ὅλας τὰς ἐξουσίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἀπέναντι τῆς πρωτοφανοῦς αὐτῆς αὐθαιρεσίας μονοτόνων ὑλακῶν ἐνὸς καὶ μόνου δεσμοφύλακος κυνός—τὸ θέαμα αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ πολιτείαν ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἀπλούστατα, καθαρῶτατα, σαφέστατα, ποιμνιον τοῦ Μητροπολίτου Ἄρτας ἀγιωτάτου Σεραφεῖμ. Διὰ τοῦτο φαίνεται καὶ εἰς πᾶσαν βασιλικὴν ἀντιφώνησιν μετὰ κόρου βλέπομεν ἐπαναλαμβανομένην αὐτὴν τὴν ἀχρουν, αὐτὴν τὴν ἀπῆδ' ἐκφρασίαν τοῦ λογικοῦ ποιμνίου. Μετέβησαν λοιπὸν δὲ τῆς Βασιλείας καὶ ὁ πρῶτοπυργὸς του νὰ ἐπισκεφθῶσιν ἀγέλαι κτηνῶν, καὶ οὐχὶ πολιτείας ἀνθρώπων. Ἀλλὰ διὰ τί νὰ μὴ εἶναι οἱ Θεσσαλοὶ καὶ οἱ Ἄρτινοι ἀγέλαι, ἀφοῦ ἀγέλαι εἰμεθα ἡμεῖς, οἱ παλαιοὶ Ἕλληνας, οἱ παλαιοὶ ἐλεύθεροι καὶ ἀγέλαι μάλιστα ὄχι βοῶν ἢ προβάτων, ἀλλὰ ἀγέλαι χοίρων, ζώωντων ἐν ἀκαθαρταῖς φουκαῖς, ὑλικαῖς, ἠθικαῖς, πνευματικαῖς; Ποῦ νὰ κυνηγήσωμεν καὶ νὰ τὴν εὐρωμεν αὐτὴν τὴν λεγομένην κοινὴν γνώμην, τὴν κάμουσαν καὶ

δείχνουσαν, τὴν ἐπανισταμένην καὶ ἐξεγειρομένην, τὴν δυσαναρχετούσαν καὶ ἀποδυσπετούσαν κατὰ τὸ λεξικὸν τοῦ κ. Θ. Δεληγιάννη; Ποῦ νὰ εὐρωμεν αὐτὸ τὸ περιλάλητον σύνταγμα, ὅπερ ἐξοχοὶ διάνοιαι τοῦ 1862, βυθισθεῖσαι εἰς τὸ αἷμα ἐκ συμφορήσεως διὰ τὴν κατάχρησιν πνευματωδῶν ποτῶν συνέγραψαν εἰς βιβλὸν τῆς ἑλληνικῆς ἀθανασίας; Ποῦ εἶναι αὐτὸς ὁ λεγόμενος κυρίαρχος λαός, ἀφ' οὗ πηγάζουσι καὶ νόμοι καὶ στέμματα καὶ ἐκθρονίσεις καὶ δημοκρατίαι; Ἔως πότε νὰ περιμένωμεν, κύριε Οἰκονόμου, τὴν ἐγερσίν του ἀπ' αὐτοῦ τοῦ γαῖθουρινοῦ ὕπνου, τὸν ὅποιον κοιμᾶται δεκάδας τῶρα ἐνιαυτῶν; Ὅταν θὰ ἐγερθῆτε σεῖς καμμίαν ἡμέραν πρωθυπουργός, θὰ εἶναι τότε σηκωμένος, ἢ δυνατόν νὰ ἐγερθῆ, ὅταν πείσθε σεῖς καμμίαν ἐσπέραν ἐπὶ τῆς κλίνης σας ἀπλοῦς Οἰκονόμου καὶ μὴ Βουλευτῆς; Ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ περιλάλητος ἐνέργεια κοινοβουλευτικοῦ πολιτεύματος, κύριε Τρικοῦπη, ἡ ρυθμιζούσα καὶ κανονίζουσα, ἡ ἐπαναφέρουσα τοὺς ἐκτροχιαζομένους εἰς τὴν κανονικὴν αὐτῶν ὁδόν, ἡ τιμωροῦσα τοὺς ἐγκληματοῦνται, ἡ ἐλέγχουσα τοὺς διαχειριζομένους, ἡ ζητοῦσα λόγον τῶν περανομούντων, ἡ ἀποβάλλουσα τοὺς ἀμαρτάνοντας; Ὅταν ἡ μέλλουσα Βουλὴ δώσῃ ἐν συγχωροχάρτιον εἰς τὸν ἐλευθερωτὴν Κουμβουνοῦρον καὶ κατόπιν καλέσῃ Ἰμά εἰς τὰ πράγματα, ἡ σωτήριος ἐνέργεια τοῦ πολιτεύματος θὰ εἶναι τετελεσμένη; Ἡ ἐὰν τὸ ἐν γίνῃ καὶ δὲν γίνῃ τὸ ἄλλο, πάλιν θὰ εὐρισκώμεθα εἰς συνταγματικὰς ἀνωμαλίας καὶ κρίσεις;

πνήσωμεν δὲ τὸ προσεχὲς θέρος μετὸν τύπον, μετὸν πανώλην, μετὸν χολέραν, ἐλεύθερα περιφερομένας εἰς τὴν πλατεῖαν Συντάγματος διὰ ν' ἀκούσωσι ἐμβατήριον Σάϊλερ καὶ μυστικὰς συμφωνίας Τοπάλη.

Καλιθέαν.

ΟΙ ΣΟΜΑΛΟΙ

Ἀκούσατε, Πανέλληνες, τί λέγει ἓνας Γάλλος, Ποῦ μοναχὸς ταξίδεψε ἰσθὴ μέση Ἀφρική, Καὶ εἶναι περιηγητῆς τῆς Ἀφρικῆς μεγάλος. . . Μᾶς λέγει ὅτι ἐξαφνα ἀπῆντησε ἐκεῖ Κοντὰ ἰσθὴ χώρα τῶν Γαλᾶς μία φυλὴ μεγάλη, Ποῦ λέγεται Σομάλη.

Τώρα ποῦ εἶναι ἡ Γαλᾶς ὁ Δήμιτσας τὸ ξέρι, Λοιπὸν αὐτὸν ρωτήσετε, κί' εὐθύς θὰ σᾶς φωτίσῃ Ἀλλὰ θὰ πέφτῃ βέβαια ἰσθὴς Ἀφρικῆς τὰ μέρη, Καὶ οὐτ' ὁ Δήμιτσας ἔμπορεῖ νὰ τὸ φιλονεικήσῃ. Θὰ ἦναι κάπου κει κοντὰ ἡ ἴλιγο παρκεῖ, Καὶ τέλος πάντων κί' ἡ Γαλᾶς θὰ ἦναι Ἀφρικῆς.

Ἄς ἦναι δά . . αὐτοὶ λοιπὸν οἱ κύριοι Σομάλοι Ἐχουνε ἦθη κί' ἔθιμα μετὰ τὰ δικά μας ἴδια, Μᾶς μοιάζουν ἰσθὴ περπάτημα, ἰσθὴ χρώμα, ἰσθὴ κεφάλι, ἰσθὴ μούρη καὶ ἰσθὴ κούτελο, ἰσθὴ μάτια καὶ ἰσθὴ φρύδια. Κί' αὐτοὶ φοροῦν βλαχόκαλτσας, σελάχι, φουστάνελλα, Μὰ μὴ γελάτε, κύριοι . . . δὲν εἶναι παῖξε γέλα.

Καθένας πρέπει σοβαρὰ γι' αὐτὸ νὰ ἐξετάσῃ Τί θαῦμα! μέε ἰσθὴν Ἀφρική ἰσθὴ χώρα τῶν Γαλᾶς, Ὅπου ὁ νοῦς τοῦ Ἑλλήνος δὲν εἰμπορεῖ νὰ φθάσῃ, Νὰ ἦναι κί' ἄλλοι Ἑλληνες καὶ ἄλλη μὲν Ἑλλάς! Κί' ἐμεῖς γιὰ τοῦτο εἴχαμε ἀπλώσει τραχανᾶ, Ποῦ ξέραμε πῶς Ἑλληνας κί' ἡ Ἀφρική γεννᾶ!

Ὡ γεωγράφε Δήμιτσα, σὺ φωτίσέ μας πάλι Μὲ ὅλη σου τὴ δύναμι τὴ γεωγραφικὴ Τί σῶί εἶναι τάχατε ἐκεῖνοι οἱ Σομάλοι, Ὅπου μᾶς ἐξεφύτρωσαν ἰσθὴ μέση Ἀφρική. Ἐχουν κί' ἐκεῖνοι Σύνταγμα, βουλὴν καὶ βασιλέα; Γιὰ τοὺς Σομάλους, Δήμιτσα, εἰπέ μας ἴλιγα νέα.

Ἡμεῖς βλέπομεν ὅτι τὸ ἔθνος αὐτὸ δὲν ἔχει τίποτε εἰς τὴν ψυχὴν του, τίποτε εἰς τὴν διάνοιάν του ὅτι παίζομεν αἰματηρὰν κωμωδίαν μετὸν ἐαυτὸν μας, ὡς ψηφοπατεῖται εἴτινες παίζουσι μετ' ἐγχειριδίων, καὶ ποτε ἀποκτείνονται ὑπ' αὐτῶν ὅτι Σύνταγμα, Νόμοι, Πατρίς, Βασιλεία, τόπος, πολιτεύμα, οὐδεμίαν δι' ἡμᾶς κέκτῃται σημασίαν καὶ ὅτι ὅλοι ὅσοι ἔχομεν αὐτὰ εἰς τὰ χεῖλη ψευδόμεθα ἢ ὑποκρινόμεθα ἢ διασκεδάζομεν, ὅτι ἐχάσαμεν πᾶσαν δύναμιν ἀντιστάσεως καὶ ὅτι αὐτὴν τὴν ἐπανάστασιν τὴν ὅποιαν ἀπειλεῖ ἐν τῇ τεχνητῇ νοσοῦσῃ φαντασίᾳ του ὁ κ. Οἰκονόμου οὔτε κατὰ φαντασίαν δύναμεθα νὰ συλλάβωμεν, χωρὶς νὰ μορφᾶσωμεν, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἀσπασθῶμεν τὸν θάνατον, ὅτι εἰμεθα ἔτοιμοι, ὡς γῆ νεοσκῆφῆς διψῶσα νὰ θερμάνῃ τὸν σπῆρον ἐν τοῖς κόλποις τῆς, νὰ δεχθῶμεν ἐπὶ τοῦ τραχήλου μας τὴν μυσσάρωτέραν τυραννίαν, καὶ μόνον βλάκες, ἐκδεδιγημένοι, θηλυδαίαι, παλιμπαιδες, blasés κυβερνήται ἔπρεπε νὰ μὴ ἐννοήσουν ὅτι δύνανται νὰ καταργήσουν σύνταγμα, νόμους, ὅλα, ἀναιμάκτως, κατὰ τὴν σωτήριον σύνταγὴν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ, χωρὶς ν' ἀποστάξῃ οὐδεμίαν ῥίς καὶ νὰ ριφθῶσιν, ὡς γύπες κατὰ θνησιμαίων, ἐναντίον τῶν περιουσιῶν, τῆς τιμῆς, τῶν ἀγρῶν καὶ οἰκοπέδων τῆς Θεσσαλίας καὶ Ἠπείρου, τῶν νέων δημοσίων ἔργων, βυζαίνοντες, τρώγοντες, μασσῶντες, χωνεύοντες, ροφῶντες, κροταλίζοντες, πιπιλίζοντες, σκάνοντες, ψοφῶντες ἐκ κόρου, ἐξ ὑπεραιμίας, ἐξ ὑπερσαρκίας, ἐξ ὑπερτροφίας. Εἰς ὅλα αὐτὰ δὲν θὰ ἐιλέγομεν γρῶ ἡμεῖς οἱ κληρονομήσαντες τὸ ἔξοχον πνεῦμα τῆς Ἐθνοσωτήριου, ὅπερ μοποτιλιαρισθὲν διενεμήθη εἰς ὅλους τοὺς ἡμερωτάτους ἐπαναστάτας, τοὺς γενομένους ἐπειτα αὐλικοῦ, ὑπασπιστάς, εἰσπράκτορας, προξένους, κλέπτας, καταπατητάς, ἄρπαγας, ἀνθρώπους ἐνός χοροῦ βασιλικοῦ καὶ ἐνός ῥυπαροῦ παρασήμου. Ὡς δὲν θὰ εἰπωμεν γρῶ πάλιν, ὅταν ὁ χειμὼν ἀντιπαρέλθῃ ὑπὸ τὴν δημοτικὴν ἡγεμονίαν τοῦ Σούτσου καὶ τοῦ Φιλήμονος, ἐξυ-